

ROUŠKA

ročník 18

číslo 4/15

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : bohumin@charita.cz

BEZMOC A SÍLA PŠENIČNÉHO ZRNA

O letošním podzimu prožije církev v naší vlasti Národní eucharistický kongres. Měli bychom této události věnovat patřičnou pozornost a třeba ji podpořit modlitbou i aktivní účastí v jakékoliv podobě. Měli bychom se snažit stále pronikat do tohoto velkého tajemství naší víry. Snad mohou nabídnout několik myšlenek na téma obilného zrna. Je nádherným symbolem Božího daru – daru každodenního chleba i chleba, pro život věčný. Asi všichni dobře známe podobenství o rozsévači, který rozsévá štědré zrna a ty padají na okraj cesty, na skálu, do trní i do úrodné půdy (Mk 4,3 n). V jednom komentáři jsem nedávno četl dvě pěkné myšlenky, nad kterými se zamyslím.

1. Rozsévač rozsévá velkoryse, podle našich měřítek zbytečně se ztratou. Některá zrna padají na nepatřičnou, nepřipravenou, zanedbanou půdu. Ale autor zamyšlení říká: „Tato ztráta je vynahrazena třiceti, šedesáti či stonásobným užitekem zrna padajícího do úrodné půdy.“ Jak je to pro nás zavazující. Být úrodnou půdou nejen ve „své soukromé zahrádce“, ale pro svět, pro druhé. Má upřímná snaha (má dobrá půda) přijmout a žít Boží slovo může kompenzovat ztrátu vzniklou zatvzrzelostí, lhostejností či planým nadšením někoho druhého. Ve mně se Boží slovo stává účinné i pro druhé. Někdo, kdo je nedovede přijmout do srdce, může zahlédnout jeho účinek na mém životě. Užitek není můj úspěch, ale svědectví.

2. Druhou myšlenkou je bezmoc a síla zrna. Zvláštní je to, že je v tom obojí. Bezmoc, která činí zrno závislým na půdě. A současně síla, která je v zrnu a která mu umožňuje se projevit, jakmile je přijato půdou (jakoukoliv). Slovo bezmoc nemáme příliš rádi podobně jako postoj závislosti.

Vnímáme to jako něco, co snižuje naši hodnotu, naše sebevědomí i naše možnosti. V bezmoci zrna však můžeme spatřit ještě něco jiného. Něco, co souvisí se svobodou, s odevzdaností i s vydaností. Zrno, jakoby se zřeklo sebe, nečiní si nároky na čas, kvalitu přijetí. Bezmoc je činí připraveným pro jakoukoli situaci, která nastane. Připraveným zemřít, aby mohl vzejít život. Můžeme v tom zahlédnout něco z poslušnosti služebníka. Z poslušnosti Toho, který přišel, ne aby si dal sloužit, ale aby se stal služebníkem všech. Byl roven Bohu, ale nelpěl na tom, zřekl se sám sebe, ponížil se a stal se poslušným až k smrti (Flp 2). Neboť pšeničné zrno musí zemřít, aby vydalo užitek (srov. Jan 12,24). Touto slabostí, vydaností, neztrácí zrno svou sílu a pravou kvalitu. Naopak, dává mu šanci projevit v plnosti, v celé šíři život, který je v něm a který působí sám o sobě. Je to jeho „cesta“, která mu umožňuje uplatnit svou skutečnou sílu.

Bezmoc a síla, zdánlivě dvě protichůdné kvality. Protichůdné potud, pokud je budeme stavět proti sobě a nepochopíme, že jedna slouží druhé. Že bezmoc je nasměrováním a síla je darem. Je to i naše cesta. Kolikrát se nám zdají naše slabosti a nemohoucnost něčím, co nás ponižuje, shazuje v očích druhých. Ve skutečnosti nám pomáhají uplatnit to, co je v nás dobré, tím správným směrem a užitek. Kolikrát nám naše nemoci, bolesti a samota připadají na překážku, chtěli bychom to jinak, ale i skrze ně náš život dospívá ke skutečné síle – k životu, který je osvobozen od jakýchkoliv nároků, který je připraven vydat užitek v jakékoliv situaci. Ježíšovo gesto ve večeradle při Poslední večeři, kdy On, Mistr, umývá apoštolům nohy, nám ukazuje tuto svobodu i vydanost. Ta se zcela projevívá v daru jeho Oběti. Kristus se vydal za všechny.

Kéž nám tyto myšlenky pomohou prožít i okamžiky Národního eucharistického kongresu 15. – 17. října. Kéž jsme stále více vtahováni do tajemství eucharistie a náš život se tím více stává eucharistickým, nabývá tuto mentalitu vydanosti, připravenosti ztratit svůj život (své výhody, nároky, představy...), aby se mohl projevit život ve své podstatné kvalitě. Tak jako Maria, která k daru Božího vyvolení dokázala odpovědět a žít svou vydanost: Jsem služebnice Páně.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby pracovníci Charity měli vždy otevřené oči a srdce pro potřeby svých klientů a pod Božím vedením uměli vždy v pravý čas říci ta správná slova.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ O Boží blízkost a sílu k nesení křížů pro starší nemocné osoby
- ❖ Za syna a dceru, aby hledali a našli správnou cestu životem
- ❖ Za manželské páry, které vstoupily do manželství, aby je na jejich společné cestě provázel Bůh
- ❖ Za matku, syna a babičku, aby s pomocí Boží k sobě našli společnou cestu a naučili se vzájemně respektovat
- ❖ Za pracovníky Charity Bohumín, aby přijímali své klienty bez kritiky a předsudků

MOC DOBRÁ KÁVIČKA

S nástupem léta vždy začneme s našimi uživateli sv. Františka plánovat společný celodenní výlet. Vybrat to nejlepší místo je vždy hodně složité – aby to bylo místo něčím zajímavé, turisticky nenáročné, ne příliš daleko ... Letos jsme při vybírání vsadili na „jistotu“. Vydali jsme se do lázní Klimkovice, které jsme navštívili již před dvěma lety, a uživatelkám se tam tenkrát moc líbilo. Tento výlet však byl přece jen něčím výjimečný – po mnoha letech nás doprovázel také jeden muž. A je to opravdu příjemné zpestření pro nás pracovníky, ale hlavně pro uživatelky.

Takže ve středu 16. 7. 2015 jsme se všichni připravovali na společný výlet. Počasí nám přálo, zaměstnanci Charity i uživatelé měli dobrou náladu a tak jsme mohli ráno v devět hodin vyrazit do lázní a užít si krásný letní skoro slunečný den. Po příjezdu do lázní nás uchvátil pohled na komplex lázní, s výhledem na okolní panorama. Nejhezčí byla vyhlídka s lavičkou, která nabízela pohled na celé pohoří Beskyd.

První naše kroky mířily na trochu netypickou lázeňskou kolonádu, kde byly stánky s knihami, cetkami, sladkostmi. Pak jsme se vydali do lázeňské kavárny a cukrárny, kde jsme se příjemně naladili výbornou kávou se zákuskem. Pro klientky byla návštěva kavárny velkým zážitkem, protože se některé přiznaly, že takovou kavárnu nikdy nenavštívily. Proto si to náramně užívaly. Bylo zajímavé si s našimi klienty povídat – vzpomínali na svůj život, na své mládí – jak sami trávili volný čas. Tenkrát nebylo běžné chodit na „kávičku“ někam posedět. Co nám mladším připadá běžné a někdy i samozřejmé, pro naše babičky zůstává vymožeností a mimořádným zážitkem. V takových momentech jsme rádi, že tyto zážitky můžeme nabídnout.

Po tomto malém občerstvení jsme se konečně vydali na procházku mezi lázeňskými komplexy a po krásách zdejší krajiny. Vytvořili jsme dvě skupinky – jeden zaměstnanec dělal společnost jednomu uživateli. Většinu našich klientů už moc nevěří „vlastním nohám“, takže jsme se procházeli s vozíčky. Lázně jsou proto ideálním prostředím pro takové klidné procházky. Měli jsme čas se nejen kochat okolními lesy a výhledy na Beskydské pohoří, ale taky povídat si, vzpomínat a hlavně se smát.

Ale budeme taky trochu prozaičtí: naše klienty vždy nejvíce potěší společný oběd v pěkné restauraci, kde si můžou vybrat jídlo dle své chuti a přání. Tentokrát jsme se společně dohodli, že poobědváme v Restauraci u Peršana. Oběd nám moc chutnal, doprovázela ho veselá nálada. Všichni jsme byli s výletem moc spokojeni a na zpáteční cestě už jsme pánovali, kam vyrazíme příště a debatovali o tom, jestli to ještě v letošním létě stihneme.

Pavčina Jančíková a Dominika Doušová - „účastnice výletu“

INFORMUJEME ...

V červenci letošního roku jsme zažili první svatbu našich dvou klientů Denního centra pro osoby bez přístřeší. Ze srdce přejeme hodně štěstí.

Dne 26.8.2015 se s námi navždy rozloučila paní Božena Gabzdyllová. Všichni si ji budeme pamatovat jako milou, příjemnou, pokornou a laskavou dámu. Dej jí Pán Bůh věčné nebe.

V pátek dne 16.10.2015 v 17.00 hod. se uskuteční mše svatá v kostele sv. Václava v Ostravě. Mše se koná o slavnosti patronky Die-

cez ní charity ostravsko – opavské sv. Hedviky a v jejím závěru Otec biskup předá mimo jiné také ocenění za práci v diecézi zaměstnankyni Charity Bohumín. Tímto všechny srdečně zveme ke společné účasti na této slavnosti.

PANÍ GRETA HÖNIGEROVÁ OSLAVILA 100. NAROZENINY

Charitní Dům pokojného stáří svatého Františka má za svou existenci první stoletou jubilantku. Úctyhodné kulatiny oslavila paní Greta Hönigerová ve středu 19. srpna 2015.

Paní Greta původně se svými dvěma sestrami, bratrem a rodiči bydlela v Orlové, ale pak práce jejich rodičů rodinu zavála do Bohumína. Greta Hönigerová se vyučila modistkou a celý život pracovala v prodejních oděvů. Vdala se, bohužel manžel z války padl a tak své dva syny, dvojčata vychovávala sama. Teď už má tři vnoučata, čtyři pravnoučata a dokonce právnuočka.

K rodině se s gratulacemi připojili nejen zaměstnanci sv. Františka, ale paní Gretu navštívili také zástupci Města Bohumín. Místostarosta pan Igor Bruzl si s paní Gretou chvíli povídal a samozřejmě nepřišel s prázdnou. Paní Gretka s rodinou je pro změnu pohostila drobným občerstvením.

Paní Greta se k nám přistěhovala v březnu roku 2010. Je tedy více, než pět let členkou našeho společenství. Zajímalo nás, jak je ve sv. Františku spokojená a proto jsme i my požádali o „popovídání“:

Paní Gretko, 100 let je významné jubileum. Změnilo se něco pro Vás? Cítíte se nějak „výjimečně“?

Paní Honigerová se směje a odpovídá, že se cítí pořád stejně, že žádné změny nepocituje a nic se pro ni nezměnilo.

Jak se Vám žije v u nás „ve Františku“?

p.Honigerová: „Nemůžu si na nic stěžovat, líbí se mi tady a jsem moc spokojená“.

Máte ještě ve „své věku“ nějaká „tajná“ přání?

p.Honigerová: „Trochu toho zdraví, pohody...“

Za „popovídání“ děkuje Pavlína Jančíková

ŠIKMÝ KOSTEL SV. PETRA Z ALKANTARY – RARITA V CELÉM ČESKU

Kostel zvaný „Česká Pizza“.

Přes svou pohnutou historii, kdy pod kostelem klesla půda o 37 metrů v poměrně krátké době a kdy se kostel vlivem poklesů silně naklonil a vychýlil o 6,8 stupňů na jih, zůstal stát a dnes představuje ojedinělou atraktivitu regionu. Svou šikmostí se tak blíží ke světoznámé věži v italské Pizze a stává se vyhledávaným místem turistů z celého světa. Kostelík byl zařazen do České knihy rekordů a kuriozit jako nejšikmější kostel v Česku.

Významný je však také z hlediska historického a duchovního a má stále své nezastupitelné místo pro celou řadu věřících, kteří se sem rádi vracejí. Kostel je reálným dokladem toho, že Karviná – Doly není v žádném případě bohem zapomenutá krajina a má určitě svou budoucnost.

Kostel svatého Petra z Alkantary byl postaven roku 1736 v barokním slohu. Nechal jej postavit místní šlechtic František Wilhelm Larisch na místě dřevěného kostela a sv. Martina, zmiňovaného již v roce 1447. Jelikož v Těšínském Slezsku bylo již sv. Martinovi zasvěceno několik kostelů, byl jako patron nového kostela vybrán sv. Petr z Alkantary. Teprve roku 1759 byl kostel konsekrován Filipem Gothardem Schaffhotschem z Vratislavi. Jedinečnost chrámu spočívá

nejen v jeho historické hodnotě, ale zejména v okolnostech, které stavbu postihly a natrvalo po-

znamenal. Po zahájení těžby černého uhlí bylo od roku 1854 pod kostelem vytěženo 27 slojí. Ještě počátkem 90. let minulého století hrozilo kostelu zřícení a byl určen k demolici. V letech 1994-95 proběhla generální oprava a zajištění objektu a kostel se tak znovu zaskvěl v plné kráse.

Bohoslužby se zde konají pravidelně každou neděli a svátek v 9.30 hod. Je možno zde také domluvit s panem farářem skupinovou prohlídku této zajímavé pamětihodnosti.

Sepsal rodák ze Staré Karviné Eduard Kula